

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **Z. Y.**, narozený dne „X“, státní příslušnost Republika Kazachstán,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2018, č. j. OAM-434/VL-18-P10-PD3-2009-II,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2018, č. j. OAM-434/VL-18-P10-PD3-2009-II, E. č. V058967, jímž bylo ve věci žádosti žalobce o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobci podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný založil své rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalobce trval na tom, že důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena, trvají. Rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

namítal, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Připomněl, že doplňková ochrana mu byla udělena, neboť byl nezletilý sourozenec osoby bez státního občanství (bratra). Již při předchozím prodloužení doplňkové ochrany byl zletilý, nicméně správní orgán shledal jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro ponechání doplňkové ochrany, a to materiální a sociální závislost jeho osoby na rodičích. Připustil, že v současné době s rodiči ve společné domácnosti nežije, ale je na nich i nadále finančně závislý, neboť sám si vydělává pouze brigádně. Je již vyučený. V nepřítomnosti otce pomáhá matce s výchovou sourozenců, vídají se každý den, neboť stále bydlí ve stejné ulici jako jeho rodiče. Družka, s níž žije, je studentka a nemá stálý měsíční příjem. Žalobce se obává, že by v Kazachstánu byl pronásledován pro své islámské vyznání, je sunita. K tomu doplnil, že jeho rodiče se svými dětmi z Kazachstánu uprchli právě z tohoto důvodu. Žalobce odkázal na zprávu Human Rights Watch za rok 2017 a další zprávy neziskových organizací, které podle jeho názoru dokládají náboženskou nesvobodu a odsouzení osob, které vyznávají jinou, než státem povolenou verzi islámu. Vedle toho žalobce namítal porušení čl. 8 sdělení č. 209/1992 Sb., Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť v případě návratu do Kazachstánu dojde k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život. Je si vědom, že může v České republice požádat o jinou formu pobytu, avšak u této varianty existuje riziko neudělení pobytu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a popírá její oprávněnost, neboť námitky žalobce neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný popsal dosavadní průběh správního řízení a zdůraznil, že žalobci byla doplňková ochrana, která mu byla dvakrát prodloužena, udělena z důvodu sloučení rodiny, neboť byl nezletilý a jeho bratrovi, A. N., byla udělena doplňková ochrana jako osobě bez státní příslušnosti. Žalovaný trval na tom, že žalobce je dospělý, zdravý, praceschopný, s ukončeným vzděláním, od rodičů se odstěhoval a žije samostatně se svou družkou. Skutečnost, že v zemi původu by mu hrozilo pronásledování z náboženských důvodů a že žalovaný nezjišťoval, zda je žalobce schopen náklady na živobytí pokrýt vlastními prostředky, žalobce namítal až v žalobě, a proto na ně žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí adekvátně reagovat a odůvodnění rozhodnutí je z tohoto důvodu obecné. K informacím, které zjistil a předložil žalobce o zemi původu, žalovaný odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí a doplnil, že sám žalobce žádné potíže v Kazachstánu neměl, a proto není důvod, aby si žalobce nemohl samostatně zajistit na území České republiky bytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

Replika

4. Žalobce nesouhlasil s vyjádřením žalovaného a trval na tom, že u něho existovaly důvody hodné zvláštního zřetele pro prodloužení doplňkové ochrany. Zopakoval, že je finančně závislý na svých rodičích. Zdůraznil, že pokud mu nebude doplňková ochrana prodloužena, dojde k narušení jeho práva na soukromý a rodinný život zaručeného čl. 8 Úmluvy, neboť celá jeho rodina, včetně manželky, žije na území České republiky. Žalobce k replice doložil oddací list ze dne 17. 12. 2018.

Ústní jednání

5. Žalobce se k jednání před soudem konaném dne 24. 8. 2020 bez omluvy nedostavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Pověřený pracovník žalovaného pak při tomto ústním jednání před soudem setrval na napadeném rozhodnutí a požadoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že bylo postupováno v souladu s právním řádem a zákonem o azylu. Trval na tom, že se žádného pochybení nedopustil.
7. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z vlastní iniciativy provedl dokazování čtením kopie oddacího listu, který je založen na č. l. 22 soudního spisu.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
10. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 31. 1. 2018 podal žalobce spolu se svou rodinou žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, že v Kazachstánu není bezpečno a nadále trvají důvody pro udělení doplňkové ochrany jeho bratrovi, A. N. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, uskutečněného dne 3. 8. 2018 s matkou žalobce, paní G. K., žalovaný zjistil, že žalobce dokončil svá studia, pracoval v chemickém závodě a následně v podniku Bombardier, oženil se, od rodičů se odstěhoval a nyní pracuje brigádně, hledá práci poblíž místa bydliště. Z místního šetření uskutečněného dne 26. 7. 2018 hlídkou Policie České republiky žalovaný zjistil, že žalobce se od rodičů odstěhoval na adresu „X“.
11. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, uskutečněného dne 28. 8. 2018, před nímž byl žalobce poučen, že s ním bude nadále vedeno samostatné správní řízení, žalobce uvedl, že bydlí s přítelkyní na adrese „X“. S přítelkyní uzavřeli církevní sňatek, který však není dosud registrován. Jeho přítelkyně nedávno dostala české občanství. Děti dosud nemají. Z důvodu, že nemá ještě rozhodnuto o pobytu, pracuje brigádně. O povolení k trvalému pobytu dosud nežádal. Sám v Kazachstánu problémy neměl, ale jeho rodiče je měli. Obává se utiskování a fyzického násilí. Dále správnímu orgánu předložil nájemní smlouvu ze dne 24. 5. 2018, v níž jsou jako podnájemníci uvedeni žalobce i jeho družka, Š. A. Vyznává islám a modlí se pětkrát denně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 17. 7. 2017, č. j. 107319/2017-LPTP, informaci Odboru azylové a migrační politiky z července 2018 o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu, výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 29. 5. 2018 o svobodě vyznání v Republice Kazachstán, výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v Republice Kazachstán, opis z rejstříku trestů žalobce a informaci CIS k pobytu družky žalobce.
13. Dle § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
14. Dle § 17a odst. 3 zákona o azylu se doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dále odejme, zanikne-li důvod, pro který byla udělena, a nebude-li shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro její ponechání.
15. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
16. Dle § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
17. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vycházel ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-434/VL-18-2009. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o prodloužení doplňkové ochrany žádal z důvodu, že trvají důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena jeho bratrovi. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal další podklady (prověření místa pobytu, výpis z rejstříku trestů a další informace a zprávy o situaci v Kazachstánu).
18. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

58 (dostupný na www.nssoud.cz), „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl brají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení doplňkové ochrany, řádně se vypořádal s články a zprávami, na které žalobce odkazoval ve své žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky doplňkové ochrany žalobce nesplňuje, neboť žalobci byla doplňková ochrana udělena výhradně za účelem sloučení rodiny, přičemž žalobce se již od své rodiny odstěhoval, tedy se osamostatnil.

19. Zjištěný skutkový stav soud posoudil jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k podkladům žalobcem uvedených v žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel.
20. Soud predestirá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).
21. Žalobce namítal, že splňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Soud však po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že v předmětné věci se skutečně okolnosti, které vedly u žalobce k udělení doplňkové ochrany, změnilo do té míry, že zanikl důvod, pro který byla udělena a následně dvakrát prodloužena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018-64).
22. Je to z toho důvodu, že v době, kdy žalobci byla udělena doplňková ochrana, a poté dvakrát prodloužena, se jednalo v případě žalobce o udělení doplňkové ochrany proto, že jeho bratrovi (nezletilý A. N., narozený dne „X“, státní příslušnost Republika Kazachstán), jakož i dalším nezletilým sourozencům žalobce a jeho matce, byla udělena doplňková ochrana dle § 14b zákona o azylu, přičemž žalobce tehdy byl nezletilý a jeho rodina mu vzhledem k jeho nízkému věku zajišťovala veškeré zázemí a materiální péči. Žalobci byla doplňková ochrana udělena výhradě proto, že doplňková ochrana byla udělena jeho nezletilým sourozencům a matce, tedy za účelem sloučení rodiny. Žalobce byl závislý na péči své rodiny.
23. V době, kdy bylo rozhodováno o prodloužení doplňkové ochrany, tj. dne 14. 3. 2014 (v rámci společného řízení s matkou žalobce) a dne 18. 3. 2016 (v rámci samostatného řízení), byla situace žalobce úplně jiná, než je v současné době. Situace se u žalobce změnila, neboť podle vlastní výpovědi ze dne 28. 8. 2018 se od rodičů odstěhoval a žije ve společné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

domácnosti se svou přítelkyní, s níž uzavřel církevní sňatek. Žalobce úspěšně dokončil své studium střední školy a ve studiu již dále nepokračuje. Na tomto místě soud podotýká, že podle předloženého oddacího listu uzavřel žalobce manželství až dne 17. 12. 2018. Navíc se jedná o osobu zletilou, zdravou a s ukončeným vzděláním. Z tohoto důvodu je zcela jisté v možnostech žalobce se sám o sebe, a případně i o svou manželku, finančně postarat.

24. Soud odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 4. 2018, č. j. C-550/16, v němž se soudní dvůr vyjádřil k právu na sloučení rodiny. Dle tohoto rozsudku mají členské státy povinnost povolit vstup na území nezletilému dítěti (uprchlíkovi), který usiluje o sloučení rodiny, a to bez prostoru pro uvážení členského státu. To Česká republika nepochybně splnila, neboť v předchozích řízeních žalobci doplňkovou ochranu přiznala a dvakrát mu ji prodloužila. Citovaný rozsudek Soudního dvora Evropské unie však připouští, že směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 výslovně neurčuje, do jakého okamžiku musí být uprchlík nezletilou osobou. V tomto ohledu je dán prostor pro úpravu členskému státu. Žalobce sám uvedl, že již nadále nežije se svou rodinou, za jejímž sloučením mu byla doplňková ochrana udělena. Z toho důvodu je nutné na žalobce nahlížet jako na dospělou, svobodnou, bezdětnou a samostatnou osobu, která se již soustavně nepřipravuje na své budoucí povolání, a jako taková je schopná se o sebe sama postarat. Na tomto místě je nutné podotknout, že ani z pohledu zákona o azylu a evropského práva nelze na žalobce trvale pohlížet jako na osobu nezletilou pouze proto, že mu jako nezletilé osobě byla udělena doplňková ochrana.
25. Situace žalobce se tedy změnila v tom, že je dospělý (zletilý) a již se řádně nevěnuje přípravě na své budoucí povolání, neboť studia úspěšně dokončil, od své rodiny se odstěhoval a společnou domácnost sdílí se svou přítelkyní, která je od „X“ jeho manželkou. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, zda je žalobce schopen si své základní životní potřeby hradit z vlastních prostředků či využívá pomoci svých rodičů.
26. K námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se čl. 8 Úmluvy, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, přičemž jeho vycestováním by došlo k porušení práv na rodinný a soukromý život, soud doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany či neprodloužení již udělené mezinárodní ochrany za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a po splnění podmínek v tomto zákoně uvedených by měl možnost získat status zákonně pobývající osoby na území České republiky.
27. Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.

28. S ohledem na shora uvedené a po prostudování dané věci soud konstatuje, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu § 14b zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobce pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musel opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu jeho nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o jeho nezletilé sourozence, kteří žijí s jeho rodiči, od nichž se žalobce zcela dobrovolně odstěhoval. V době rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany žalobce sdílel společnou domácnost nikoliv se svou rodinou, ale se svou přítelkyní, která je nyní jeho manželkou. Jak již bylo soudem několikrát zdůrazněno, žalobce se oženil až dne „X“, tedy dva měsíce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud ke změnám, ke kterým došlo po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, musí poukázat na § 75 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že soud musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy ke dni 8. 10. 2018. Výjimkou je zásada *non-refoulement* obsažena v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, která znamená *de facto* závazek smluvních států „*nevyhostit jakýmkoli způsobem nebo nevrátit uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“. V daném případě však tato výjimka z § 75 odst. 1 s. ř. s. nenastala, a nemůže ji zvrátit ani to, že se žalobce v mezidobí oženil.
29. Nadto je třeba poukázat na to, že žalobce od vydání napadeného rozhodnutí, které mu bylo doručeno dne 25. 10. 2018, věděl, že jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nebylo vyhověno, a přesto nepožádal o jinou formu pobytu dle zákona o pobytu cizinců, ačkoliv měl v úmyslu se za dva měsíce na to oženit. Žalobce svůj rodinný život měnil s vědomím, že existuje možnost, že bude muset reálně Českou republiku opustit. Zároveň nelze přehlédnout, že vzhledem k délce pobytu žalobce na území České republiky by podle zákona o pobytu cizinců žalobce naplnil podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky, tedy mohl požádat o povolení k trvalému pobytu.
30. Jinak řečeno – případné vycestování žalobce neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Případné kontakty se svou rodinou a manželkou, pokud by setrvaly na území České republiky, nebudou za stávající situace vyloučeny, neboť žalobce může se svou rodinou zůstat v kontaktu prostřednictvím sociálních sítí a telefonních služeb.
31. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobci nic nebrání ve vycestování do Kazachstánu a ze založených zpráv ve správním spise, s nimiž byl žalobce seznámen dne 4. 10. 2018, vyplynulo, že žalobci by žádné nebezpečí či újma při návratu do Kazachstánu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nehrozila, a to ani z tvrzených náboženských důvodů, neboť žalobce sám problémy v Kazachstánu neměl a z opatřených zpráv nevyplývá, že by zásahy ze strany kazašských orgánů dosahovaly intenzity pronásledování.

32. Za této situace má tedy soud za to, že žalobce již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu a je zcela evidentní, že ani vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
33. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
34. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 24. srpna 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.